

מבט לשבת "שמיני" חומש ויקרא מעובד בעיבוד קל על-פי שיחות הרבי מליובאוויטש

למה דווקא שמונה

לרגע נדמה שיש כאן משהו תמוה. פרשתנו מתחילה במילים "ויהי ביום השמיני" - איך זה שמשתרבב יום נוסף לשבעת ימי השבוע, יום שמיני?! מהו היום הזה ומה חשיבותו שזכה שפרשה שנוגעת בנושאים מאד רציניים, ואפילו דרמטיים, תיקרא בפשטות על שם מספר סודר - ודווקא שמונה?!

מבואר, שהיום הזה הוא המשך לשבעת "ימי מילואים" כן, כבר אז היו "מילואים" - בצבאות ה', וניקרא "מילואים", כי הבורא מילא את ידי בני-עמו, והעניק להם כח, בעבודתם בבניית המשכן. אך מעניין שהיום השמיני הזה היה דווקא היום הראשון לחנוכת-המשכן, יום שזכה כדברי חז"ל, להתעטר בעשר עטרות שפיארו אותו וייקרו אותו. אז למה התורה "מתעקשת" לתת את השם "שמיני" לפרשה ולא "ראשון", "ראשוני", הנראה מכובד יותר, או למה לא "עשר" המשתמע כמושלם? לשמוע ממישהו שיאמר עלי "אתה עשר" - זו מחמאה די מחמיאה...! אז למה "שמונה"?!?

אנחנו הרי יודעים שכל פסיק וכל אות בתורה מדוייקים בתכלית הדיוק. חז"ל מסבירים שהטבע בנוי מאז בריאת העולם, ממעגלים של "שבע". שבעה ימים בשבוע, זה גם הסדר שהתקבל אצל כלל האומות. ושבע השנים עד שנת שבתון, שהיא שנת השמיטה. וגם שבעה רקיעים. ושבע יבשות, ואפילו שבעה ימים: התיכון, האגאי, האדריאטי, הכספי, הערבי, השחור, וים סוף. וזה עוד לא הסוף... בימים אלה, מפסח עד חג שבועות אנו סופרים שבעה שבועות - עד חג מתן התורה. ובכל אלה, חז"ל גם מוסיפים ואומרים ש "כל השביעין חביבין"... - אז למה דווקא שמונה?!

מסתבר ששמונה קשור למימד רוחני שמעל לטבע, הוא אינו מנותק מהטבע, אלא מאיר וממשיך את מה שלמעלה מהטבע - בתוך הטבע! הוא זמן מיוחד שבו מצליח האדם לשבור את השיגרה, לצאת קצת מתוך המעגל, להתרומם מעל "הרגיל" ו- "המקובל" ולהגיע לדרגה גבוהה, ל "שמנה" = אותיות "נשמה". זו דרגה נעלה מעל הגבלות הגוף ומעל הגבלות העולם. אצל רבים מאתנו, יכולה ההתעלות הזאת להתרחש ברגעים עילאיים. זה משהו "שמיני" שמצליח לחדור לתוך השבע ולהפיח בו נשמה ויחד להגביה את "הטבע", ולהפוך אותו למשהו שמימי... זה קורה כאשר אנחנו מצליחים להתנער מההרגלים הטבעיים ב"טבע" שלנו, של - "כך נולדתי" ! "אני כזה - וזהו!" ולהחליט להשתדרג, לעשות "שמיניות" באוויר, להאיר עוד פינה, לפרגן, להשלים עם חבר, למצוא זמן ב"אין לי זמן", ללמוד משהו רוחני מועיל, לחשוב טוב ולדבר טוב - ולהיות מבסוט עד הגג... עד שהנשמה תשמין מעונג...

"למדני", אומר השיר, "שלא יהא יומי כתמול שלשום, שלא יהא עלי יומי הרגל"... לחוש לעיתים, שהשבע שבתוך הטבע הוא כמו מקפצה לדברים אפשריים נוספים, שאנו מסוגלים להם. כדברי הרבי, זאת המסוגלות והנכונות "לעשות את הרגיל - לבלתי רגיל", באופן שכל הישג בלתי רגיל, ימשיך למנף אתו את ההישג הבלתי רגיל הבא, בכל תחומי-החיים. "עשו ככל יכולתיכם" - ביקש ותבע הרבי - כך נזכה להגיע לדרגה הכי גבוהה ל"יום השמיני" שהוא "היום הראשון" לכל הימים והזמנים שיבואו, אשר בו יגיה זיו ואור גדול בעולם - אורו של משיח!

שבת שלום ומבורך, נקדם בברכה את חודש אייר הנקרא חודש זיו